

ECONOMIA ■

Europa s'allunya de l'epicentre econòmic i polític del món

MÚSICA ■

Les barcelonines Tarta Relena trauran un nou disc amb un segell francès

EL

MAGAZÍN

Núm. 348

Divendres, 27 de setembre de 2024

ELOI GÓMEZ

"Tinc la sensació d'estar vivint un somni que tenia des de la infantesa"

ENTREVISTA

Eloi
Gómez

“Treballar amb Dagoll Dagom és com treballar en una empresa familiar amb una gran història”

Eloi Gómez Novell (Sant Celoni, 1995) fa una setmana que puja a l'escenari del Teatre Victòria per interpretar el Ferran de 'Mar i cel' amb Dagoll Dagom. Aquest nou paper representa un altre somni complert d'aquest jove actor de teatre musical que, des del seu debut a 'El despertar de la primavera', ja s'ha emportat quatre premis, dos Butaca i dos Premis de la Crítica d'Arts Escèniques amb 'L'alegria que passa', també de Dagoll Dagom, i 'Golfus de Roma'.

**Text: Teresa Terradas
Fotografia: Griselda Escrigas**

El 1988, quan encara no havia nascut, Dagoll Dagom estrenava el seu primer *Mar i cel*. Ara, 36 anys després, presenta el quart muntatge, i vostè n'és un dels actors. Com ho viu?

És molt fort, perquè jo crec que treballar a *Mar i cel* amb Dagoll Dagom és un dels grans somnis que té qualsevol persona que vulgui dedicar-se al teatre a Catalunya, i sobretot al teatre musical. És un d'aquells somnis que penses que no es farà mai realitat. Jo sempre havia dit que m'encantaria fer *Mar i cel*, però fins ara, per a mi, era un somni poc real, fins que fa un parell d'anys es va anunciar que es tornaria a fer. I quan l'any passat vaig tenir l'oportunitat de treballar amb Dagoll Dagom a *L'alegria que passa*, la seva última obra de creació, vaig començar a pensar que potser seria possible. Ara realment tinc la sensació d'estar vivint un somni que tenia des de la infantesa. Ja puc dir que he estat en les dues últimes produccions de Dagoll Dagom.

Com va arribar a treballar-hi?

A través de càstings oberts. Perquè una cosa boníssima que té Dagoll Dagom és que sempre fa convocatòries obertes. També és veritat que en obres musicals això s'estila més. Ells obren els càstings a tothom. A vegades, en obres de teatre de text truquen a quatre o cinc persones que ja creuen que podran fer el paper. Però Dagoll Dagom, el que va fer amb *Mar i cel* va ser obrir una convocatòria en què va rebre més de 1.000 sol·licituds, entre les quals van haver de triar i destriar. En el cas de *L'alegria que passa* jo em vaig assabentar del seu

càsting a la seva pàgina oficial d'Instagram. Amb *Mar i cel*, com que ja ens coneixíem una mica, ens van convidar a tots el que hi havíem treballat a presentar-nos-hi.

És molt diferent treballar en un muntatge o en un altre encara que sigui la mateixa companyia?

La dinàmica de la companyia és la mateixa, perquè ells, al cap i a la fi, són com una família. Dagoll Dagom té una història de 50 anys que li dona un segell inequívoc de família. Realment és com treballar en una empresa familiar que fa moltíssims anys que funciona, amb una gran història i en un ambient molt agradable en què et sents molt ben acollit. Això es manté en totes les seves produccions. El que sí que passa, com que l'equip de direcció és diferent en cada espectacle, és que canvia la manera de treballar. A banda, la companyia funciona com a productora, i en cada producció hi ha una persona diferent a la direcció. Per tant, el procés creatiu d'una i altra és totalment diferent i amb unes dinàmiques particulars en cada cas.

Com ha preparat el seu paper a *Mar i cel*?

Mar i cel té com dos universos, el dels cristians i el dels pirates. El meu personatge és el del Ferran, que és el promès cristià de la Blanca. En aquest cas jo he hagut de preparar-me molt, sobretot en l'aspecte vocal, perquè la partitura de *Mar i Cel* d'Albert Guinovart és preciosa i complicada, és una obra mestra del musical català, però és força difícil de cantar. I el musical també té un punt de clàssic, per això m'he hagut de preparar molt des del punt de vista vocal amb la meua professora de cant. És un musical no tan modern com altres que he fet, com *L'alegria...*, que tenia una partitura supermoderna, gairebé per a un cantant d'estil

“Ara mateix m’encantaria que sorgís un col·lectiu nou de gent jove que fes teatre musical contemporani de creació i en català, i jo, formar-ne part”

religió però també per temes com l’honor masculí. És un personatge capaç de superar tot això. Penso que és un personatge especialment bondadós perquè és capaç de superar totes aquestes barreres de l’època relacionades amb la religió i la masculinitat. Em sembla molt lloable l’actitud d’aquest personatge.

Amb quin personatge es quedaria dels que ha fet fins ara?

A mi em passa una mica, i suposo que és el que li passa a qualsevol actor, i és que m’enamoro molt de tots els personatges que em toca fer. Per tant, et puc dir que de moment tots els que he anat fent al llarg de la meva carrera són un somni fet realitat. El Ferran és un més. Quan durant l’audició vaig veure que tenia la possibilitat de fer aquest personatge tant pel nivell vocal com pel perfil, ja em vaig enamorar força d’ell. Llavors jo desitjava amb moltes forces poder aconseguir el paper. Però en teatre musical en general hi ha moltíssims personatges que m’agradaria fer, sobretot de musicals contemporanis que s’han estrenat darrerament a Broadway. Sempre dic que m’encantaria interpretar el Marius de *Les misérables*. És un somni que havia tingut d’adolescent. També m’agradaria fer d’Evan Hansen al musical *Dear Evan Hansen*; el Mestre de cerimònies de *Cabaret* o l’Orpheus de *Hadestown*.

I la relació amb els altres actors de l’obra?

Quan estàs treballant en una obra amb un col·lectiu de persones, es converteixen una mica en els teus millors amics, per no dir amb la teva família durant aquells mesos. Ara mateix, tinc molt aquesta sensació d’enamorament amb l’equip amb el qual estic treballant. La companyia de *Mar i cel* és preciosa, hi ha gent molt jove, fins i tot hi ha alguns actors pels quals aquesta és una de les seves primeres feines. Es respira molt la il·lusió per l’oportunitat que ens ha donat Dagoll Dagom. M’encanta treballar amb una companyia plena d’il·lusió.

Quina creu que ha sigut l’obra que li ha donat l’empenta definitiva a la seva carrera?

Jo crec que totes les obres hi han ajudat. Penso que amb cada producció que fas vas pujant un graó, una mica més amunt. Sí que és veritat que amb *L’alegria que passa* aquest pas va ser més gran per diversos motius. Un és el fet de treballar amb Dagoll Dagom, perquè et dona molta visibilitat ja que la companyia té un nom que no té ningú a Catalunya, és la companyia per excel·lència de teatre al país. He tingut la sensació de tenir una exposició molt bonica de la meva feina. A més, hi ha hagut els premis que he rebut, que m’han fet una il·lusió tremenda. Just abans havia fet *Golfus de Roma*, per la qual també m’havien premiat doblement. He tingut la sensació que aquests últims dos anys han representat una escalada força important en la meva carrera. Però com que la carrera de l’actor és una carrera de fons, ja fa anys que picava pedra. Ja havia fet el meu primer musical, *El despertar de la primavera*. Potser no va tenir una exposició de públic tan bèstia, tot i que va venir molta gent, però sí que hi va haver moltes persones de la professió que es van interessar per treballar amb mi. Amb tot el que he fet he tingut la sensació de pujar un petit graó cada vegada.

Què va representar *Next to normal*, una producció internacional?

Va ser l’estiu del 2022 dins el Festival Grec de Barcelona. Va ser molt especial, era una coproducció internacional amb gent de diferents llocs del món. Va ser el primer cop que actuava en anglès, i em va fer molta il·lusió, perquè era tot un repte. Una cosa és aprendre un text i cantar-lo, i l’altra, assajar en anglès, amb un equip, i parlar de coses com les teves emocions. Però ho vam superar. De tot se n’aprèn.

També va treballar amb Àngel Llàcer i Manu Guix a *El petit príncep*.

Sí, va ser a partir de fer *El despertar...* Per això et dic que aquesta obra em va obrir una porta força gran. El càsting d’*El petit príncep* el vaig poder fer perquè m’havien vist fer *El despertar de la primavera*.

Que es dediqui al teatre suposo que hi té molt a veure que la seva mare sigui una actriu del grup amateur Rebrot Teatre de Sant Celoni.

I tant. Jo sempre dic que la meva mare, l’Helena Novell, és la persona que em va ensenyar què és el teatre. Si no fos per ella no sé com hauria descobert el teatre, però no tinc cap dubte que tot això li dec a la meva mare, perquè des de ben petit tinc molts records de veure-la en funcions a Sant Celoni, fent *Pigmalió* i altres obres. I ella, com que veia que m’agradava, ja des de petit em va portar a fer els Pastorets. Puc dir que jo em vaig enganxar al teatre gràcies al teatre local. Com va dir l’altre dia Anna Rosa Cisquella a la gala *Catalunya aixeca el teló*, Catalunya és un país *teatrero* i només cal anar poble per poble i veure que, per petit que sigui, té un grup de teatre. Quan vaig entrar a l’Institut del Teatre, el 95% dels companys amb qui parlava venien del teatre de poble. Tothom havia descobert el teatre al seu poble.

Quan va decidir que volia fer teatre musical?

Jo tenia 15 o 16 anys quan amb Rebrot Teatre vam fer el musical *Full monty*. Em van donar un paper petit, del fill del protagonista, i jo allà, en els assajos i amb la música en directe vaig començar a descobrir l’essència d’un musical. I justament aquell any va venir Dagoll Dagom a l’Ateneu de Sant Celoni dins la gira de *Nit de Sant Joan*. Allà ja vaig quedar totalment enlluernat. Aquell mateix any, també amb Rebrot Teatre, vam fer una excursió a Barcelona i vam anar a veure *Els misérables*, un dels primers musicals amb què jo em vaig obsessionar, em sabia totes les lletres. I en aquella època també vaig entrar a Eòlia a estudiar interpretació i vaig començar a descobrir el que volien dir els musicals. Quan vaig entrar a l’Institut del Teatre em vaig presentar per dues especialitats, tenia clar que volia ser actor però no sabia exactament cap on volia tirar. Em vaig apuntar a les especialitats de text i de musical. Després de fer les proves, un professor va creure que tenia bones qualitats per fer teatre musical i ja m’hi vaig dirigir.

Es veu en un futur fent un altre tipus de teatre?

Sí, sí. En això sí que ens hi van insistir molt, a l’Institut del Teatre, a fer una formació molt integral. Tot i seguir l’itinerari de musical et formaven molt com a actor de text, amb la tècnica actoral normal. Un actor és un actor i ha de tenir les qualitats per fer-ho tot. Si es presenta l’oportunitat m’agradarà fer teatre de text. Fins i tot també m’agradaria fer tele en algun moment. Tinc la porta oberta a tot.

Tot i que és molt jove ja ha complert molts dels seus somnis. En té algun de nou?

Com que Dagoll Dagom ja s’acaba, voldria que passés una cosa, que, de fet, ja ha començat a passar. M’encantaria que sorgís un col·lectiu nou de gent jove que fes teatre musical contemporani en català. M’agradaria formar-ne part i poder estrenar musicals de creació catalans, coses noves, que no vinguin dels Estats Units, tot i que m’encanten els musicals de Broadway. M’agradaria que fóssim capaços de fer el que ha fet Dagoll Dagom durant 50 anys, que és crear musicals nous, fent una comunitat de teatre musical a Catalunya i formar part d’aquest moviment de creació.

“A mi em passa que m’enamoro de tots els personatges que em toca fer. Per tant, puc dir que tots els que he anat fent al llarg de la meva carrera són un somni fet realitat”

pop rock. *Mar i cel*, en canvi, és més un musical de partitura clàssica. I físicament, en els assajos hem tingut un preparador físic, que és qui s’encarrega de les acrobàcies dels pirates. Ha estat una preparació molt completa tant vocalment com físicament.

Com se sent en el paper de Ferran?

El Ferran és el promès cristià de la Blanca i forma part del col·lectiu de cristians que viatja en aquest vaixell que ha estat segrestat pels corsaris musulmans. Diria que és un personatge preciós perquè d’alguna forma és qui acabarà entenent la Blanca més que ningú. És el que finalment intentarà fer un pla amb ella per acabar salvant la vida de Saïd, tot i estar molt enamorat de la Blanca. Però en Ferran sap que la Blanca està enamorada del Saïd, cosa absolutament insòlita el 1629, una època marcada per la

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Israel

Fa més de 75 anys que l'existència i les polítiques expansives de l'Estat d'Israel condicionen com cap altra cosa la política, la geopolítica i la seguretat internacional. La creació artificial d'un estat jueu enmig de territoris àrabs, tot desplaçant i subjugant aquests, com el temps ha demostrat no va ser gaire bona iniciativa. Després de la Segona Guerra Mundial, un poble amb forts vincles culturals i religiosos que havia patit una diàspora històrica, va reclamar una "terra promesa" com a pròpia, malgrat ser una terra ancestralment ocupada pels palestins. En el context d'una mala gestió de la descolonització per part de Gran Bretanya i del coneixement i impacte del que havia estat l'Holocaust, bona part dels països occidentals, com també les Nacions Unides, van donar via lliure a la culminació del que era el somni i la reclamació del sionisme: la creació d'un punt de referència territorial per als jueus. El conflicte amb el món àrab estava servit i la supervivència d'aquest destí artificiosament va passar tant per armar-se de manera dissuasiva cap els veïns com disposar de la força per practicar una política colonitzadora que anés disminuint la presència palestina i els forçés a marxar. El que havia de ser una realitat mixta on convivissin en pau jueus i àrabs, va esdevenir ràpidament una subjugació i un intent organitzat d'extermini. Mirar els mapes de 1948 i els d'avui sobre qui ocupa què és més eloqüent que cap explicació al respecte de la qüestió.

Israel no és Netanyahu i els extremistes religiosos. Tampoc Palestina és només Hamàs. El radicalisme excoient

d'uns i altres es necessiten. Encara que les darreres hostilitats les iniciessin les guerrilles palestines de Gaza, el cert és que la desproporció de forces, la desigualtat amb què s'enfronten, resulta una brutalitat. Gaza fa molts anys que és un territori poc més que un camp de concentració a cel obert. La gent que hi ha viscut de manera gairebé deshumanitzada, han patit el darrer any la destrucció sistemàtica i organitzada per part d'un estat israelià que vol forçar la migració de tots els que hi viuen. Pel

Si s'imposen les pretensions d'escalar i globalitzar el conflicte, els efectes sobre l'economia i la seguretat mundial seran molt grans

camí, s'han assassinat més de 50.000 persones. I bona part del món occidental mira cap a una altra banda sota la consigna que això forma part del dret de defensa de l'Estat agressor. Si els ocupats també es defensen, se'n diu terrorisme. Les paraules resulten, a vegades, ser molt traïdores. Però Netanyahu i els acòlits no es conformen amb això. Continuen les destruccions, desallotjaments i assassinats a Cisjordània, amb la voluntat d'ocupar-la amb colons en tota la seva totalitat. Una operació de *neteja ètnica* perversa, organitzada i tolera-

da. Tothom sap que quan es redueixen milions de persones a la indigència i són maltractades de manera sistemàtica, més aviat que tard això tindrà moltes conseqüències en la seguretat internacional. La humiliació, sempre genera odi i esperit de revenja.

Netanyahu, un polític que estava en la corda fluixa per casos de corrupció familiar i amb la popularitat sota mínims, s'ha mantingut i es mantindrà al poder gràcies a l'excepcionalitat política que es genera en temps de guerra. Necessita escalar aquest conflicte i donar-li, més encara, una dimensió global. El pas següent que ja ha començat en serà l'ocupació de part o la totalitat del Líban. Un país sense capacitat militar per fer-se respectar i sobre el qual Israel històricament ha envaït o bombardejat quan ho ha cregut convenient. L'excusa són les milícies xiïtes de Hizbulà que estan ubicades al sud del país. Aquí, també la desproporció de força resulta brutal. En una setmana hi ha hagut més de 500 morts per això que Israel bateja com a "atacs preventius". Ja fa mesos que el primer ministre israelià vol fer entrar en guerra a l'Iran, país que ha demostrat, malgrat les provocacions, no voler satisfer les pretensions de guerra total dels israelians. No els interessa, entre altres coses, perquè també seria un conflicte global amb moltes derivades on els Estats Units i Occident es veurien obligats a posar-se al costat de l'estat jueu. Si s'imposen les pretensions d'escalar i globalitzar el conflicte, els efectes sobre l'economia i la seguretat mundial seran molt grans. De les situacions de violència i caos generalitzat no en surt mai res de bo. Victimitzar, encara més, el món àrab no resulta ni humà, ni just, però tampoc intel·ligent.

Eduard Roure

BADLANDS

Al camp de concentració

Només hi han deixat la portalada amb el seu lema nefand, un parell de barrancs llargs i travessats de moltes portes en un costat de la gran esplanada, i tot al voltant, inapel·lable testimoni del perímetre exacte on se circumscriu l'horror i se'l gestionava amb diligència, els murs repuntats de filferro i les torres de vigilància. S'obren camins, vestigis de carrers entre les vorades de fusta que marquen la ubicació d'instal·lacions desaparegudes –la naturalesa de les quals no et veus amb ànim d'esbrinar–, com si dibuixessin el croquis d'un infern endreçat. En alguna colzada del traçat, o ran de qualsevol tram de mur perimetral, els plafons malden per explicar allò que el visitant no està segur de voler saber, s'escarrassen en una pertinaç lluita de paraules i sonden les profunditats no verbalitzables del mal.

Tot queda invariablement més enllà de

la comprensió. La terra escampada entre els quadrats d'aquest esbós de poble de l'infern està clapada d'herba, herba que grogueja ara a l'estiu i que s'assecarà o es gebrarà i brostarà verda de nou la primavera vinent. També això queda més enllà del que es pugui comprendre. Hi ha un cel plomís, unes ratxes de vent fred a despit de l'agost. El visitant podria creure que no és una especificitat d'avui marcada per la volàtil combinació de factors meteorològics, sinó una atmosfera inalterable des dels inicis de la memòria, el llençol amb què l'abominació acotxa el món.

I què fan els arbres que despunten part dellà els murs, ombrejant el filferro i lliurant-se a la dansa de les fulles? Les barres de formigó queixalen la terra com si continuessin cercant la presa que ofrenaran a la certitud de l'horror, i els arbres persisteixen en la dansa i la remor

vegetal. És possible que siguin pins i faigs i bedolls com els que es veuen en tants indrets del món? Sota el cel de plom i el vent fred, vinclats sobre la quadrícula escampada de l'infern endreçat, tenen un aire sinistre, remoregen subtils una cançó esqueixada. Però la cançó dels arbres no deu ser fruit de la imaginació, es pregunta el visitant, no fan els arbres el mateix que han fet al llarg dels segles? Custodis inconscients de les parcel·les de món que els pertoquin, dansen i remoregen, apuntalen la dignitat indiferent i superba de sempre. Què fa un arbre sinó existir? Podria ser que, a més, recollissin i guardessin una mena de memòria de tot allò que han presenciat? Que condició dansa i remoreig, la inclinació del tronc, un matís en la capçada... Potser sí que al capdavall el mal i la natura s'entrelliguen en un únic misteri.

I malgrat tot, s'intueix en el bosc que rodeja el recinte una bellesa excessiva i inassequible al mal: una distància colpidora i invicta, com una absolució, amb la qual l'arbre ensenya als humans a plorar.

LLIBRES

NOTES DE LECTURA

Joan Cuscó i Clarasó

Kant i la Il·lustració

Ramon Alcoberro, que des de fa molts anys s'ha especialitzat en la filosofia del segle XVIII i de la Il·lustració, acaba de traduir al català un dels textos breus, però més importants, de Kant, aprofitant que enguany se celebren els 300 anys del seu naixement, efemèride que, per sort, ha gaudit d'una bona repercussió en la cultura catalana. En conseqüència, i malgrat tota la feina que, com bé diu Alcoberro, queda per fer, és cert que des del 1932 (en què es va traduir al català *La Pau perpètua*), dels set articles que l'any 1934 Francesc Pujols va dedicar a Kant a *Mirador* i del seminari que a principis de la dècada del 1950 li va dedicar Francesc de Paula Mirabent (en català i a la Universitat de Barcelona), l'obra i la figura de Kant s'han anat fent present, d'una manera cada cop més rigorosa, en la cultura catalana. Tasca que aquest 2024 fa un pas endavant amb aquest llibre i amb la traducció de la *Crítica de la raó pura* (a cura de Miquel Montserrat i Salvi Turró).

El llibre es divideix en tres parts: una breu introducció, el text de Kant de l'any 1784 i una tercera part, que és la més llarga de totes, en què Ramon Alcoberro desgrana una lectura acurada del text, del seu context i dels seus conceptes més importants. Per tant, el lector es trobarà amb una obra

que és molt més que una traducció contextualitzada o una edició amb una breu introducció erudita. I cal remarcar, d'altra banda, que són un llibre i un tema molt apropiats per ser utilitzats al Batxillerat per donar a conèixer un autor que sol ser dels que menys agrada als joves estudiants.

En aquest breu text Kant demana que siguem capaços de pensar en llibertat i de posar en marxa el camí cap a la llibertat. Que fugim de la minoria d'edat i de la mandra. Que siguem capaços de no deixar-nos entabanar pels dogmes, pels tòpics i pels discursos dels poders i de les religions. I aquesta crida és

vigent. Ja que, com assenyalava Alcoberro, la Il·lustració és un procés que mai no tindrà final. Heus ací, una actitud il·lustrada que no podem abandonar i que cal reivindicar en una època de desprestigi de la cultura enfront de l'entreteniment banalitzador.

Així mateix, gràcies al llibre (i a la feina de Ramon Alcoberro) hom podrà comprendre d'una manera més àmplia que va ser la Il·lustració com a reivindicadora dels drets de les dones, d'una altra manera de fer història i de viure la sexualitat, comprendre la importància d'aquesta obra per a la filosofia i la cultura occidentals i ben situar-la en el conjunt de l'obra kantiana.

RESPOSTA A LA PREGUNTA QUÈ ÉS LA IL·LUSTRACIÓ

Autor: Immanuel Kant

Editorial: Edicions Enoanda

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2024

Pàgines: 82

NOVETATS EDITORIALS

'Coratge'

Imma Tubella
Columna

La Clara Mill, una periodista catalana a punt de jubilar-se, té l'oportunitat d'anar al Kurdistan i conèixer la lluita (i la revolució) d'aquest poble, en la qual les dones tenen un paper fonamental. Hi va en un moment en què té la sensació d'haver arribat tard a tot arreu en la vida, i amb el record d'un kurd exiliat a París, que no havia estat capaç d'estimar-la perquè vivia pendent del seu país.

'Un altre edèn'

Paul Harding
Ed. de 1984

Aquesta novel·la del nord-americà Paul Harding parteix d'un fet real. L'any 1793 un antic esclau i la seva dona, irlandesa, se'n van a una illa per poder construir una vida. Se'ls uneixen altres persones, passen dificultats però viuen lluny de l'odi. Fins que a principis del segle XX arriba un mestre jubilat amb ínfulas de missioner que vol salvar la canalla. I atrau l'atenció de les autoritats.

'El Raval a deshora'

Júlia Bacardit
Ed. del Núvol

Després d'instal·lar-se a viure al barri del Raval de Barcelona, la periodista Júlia Bacardit va començar a escriure la crònica de la realitat que l'envoltava. Un indret particular de la ciutat on conviuen els autòctons amb gent de procedències (i de creences) diverses, en equilibri potser precari, amb la marginalitat present. Un home d'aquest món és qui li farà de guia.

'Històries del 30'

Núria Solà
Pagès Ed.

Si hem estat seguidors d'un dels programes més veterans (40 anys de trajectòria!) i representatius de TV3, el *30 minuts*, segur que en recordarem alguns reportatges. En aquest llibre es busquen els que en van ser protagonistes per explicar com són les seves vides d'avui. Des dels que van ser víctimes del setge de Sarajevo a la guerra dels Balcanes al nen que va ser escollit per esdevenir Dalai Lama.

'Gràcia'

Jesús Conte
Tibidabo Ed.

El periodista Jesús Conte, fill de l'antiga vila de Gràcia i que hi va viure la joventut, torna al cap de quatre dècades per mirar aquell lloc amb els ulls d'avui. Gràcia té una identitat pròpia, i la conserva malgrat la internacionalització dels seus habitants en les darreres dècades. Però també hi ha una altra cara que ha portat això: la de la gentrificació. Llums i ombres apareixen en aquest retrat.

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

348

 CONSORCI PER A LA
NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA

Usos incorrectes de 'posar'

Molt sovint, massa, calquem el castellà des de tots els punts de vista: el fonètic (sons i entonacions), el sintàctic (ordre i relacions de les paraules), el lèxic (paraules), el semàntic (significats de les paraules), etcètera. A vegades el que passa és que una paraula perfectament catalana la fem servir amb un sentit que no té. Per exemple, en català els ocells i els rèptils (i els dinosaures) no **posen* ous, sinó que els *ponen* (del verb *pondre*). Igualment, el sol no es **posa*, sinó que es *pon* per ponent, a l'oest.

Tampoc no és adequat fer servir *posar* amb el significat de 'fer una operació perquè un aparell funcioni'. Podem ben dir *engegar*, *posar en marxa* o *connectar*. Així, no s'ha de dir: "Quan llegeixo el diari, no **posis* la ràdio". En canvi, diríem: "Quan llegeixo el diari, no engeguis la ràdio". I cal tenir present que ni a la tele ni al cinema no **posen* una pel·lícula, sinó que la *fan* (o també: la passen al cinema i l'emeten a la tele). En el teatre en canvi, *fan* o representen obres.

D'altra banda, abans de dinar o de sopar no **posem* la taula, la *parem* (posem la taula en un racó, això sí, si la movem de lloc). No diríem tampoc: "En dues hores de cotxe **ens posem* a Tarragona", sinó "En dues hores de cotxe som/arribem/ens plantem a Tarragona". Els qui abusen de la seva posició de poder o perquè són més forts no es **posen amb els més petits*, "s'hi fiquen".

I per acabar us deixem dues expressions, **posar bé algú* i **posar malament algú*, que, com ja heu deduït, tampoc no són adequades; ho són, per contra: "Deixar bé/malament algú, posar algú pels núvols, malparlar d'algú o deixar com un drap brut una persona".

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

Material didàctic del Departament de Cultura per aprendre català adreçat a persones que tenen com a llengua primera l'amazic.

amb el suport de:

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

UNITAT 19: Diàlegs: El menjar

Ho podeu trobar a: EL9NOU.CAT

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

NACHA POP 'Nacha Pop'

Hispavox, 1980

Nacha Pop va ser un grup que va sorgir en l'anomenada *movida madrileña* i possiblement va ser el més famós. Al capdavant, dos cosins, Antonio Vega i Nacho García, guitarres, veus i compositors de la majoria de cançons que van gravar. Aquest disc, amb el mateix nom que el grup, va ser el seu debut, l'any 1980, i per mi i la majoria de gent és el millor. No té res a envejar dels grups anglosaxons que sorgien en aquells moments com Pretenders o Clash, per citar-ne dos. Sonen igual de bé, sempre amb uns preciosos *riffs* de guitarra. I a *Nacha Pop* hi trobem a més una de les millors cançons de la història del rock espanyol, "Chica de ayer", que es va fer molt popular, composta i cantada per Antonio Vega, amb aquell aire de tristesa marca de la casa. El temps ha passat, però "Chica de ayer" continua sent una gran cançó. I la resta de temes no desentonem gens, com "Antes de que salga el sol", que obre el disc;

"Sol del Caribe", amb un esplendorós *riff*; la rítmica "Cita con el Rock'n'roll"; la melancòlica "Eres tan triste", i l'última, "Mujer de cristal", rock simple i directe. El disc el va produir ni més ni menys que Teddy Bautista, el líder de Canarios. Nacha Pop va gravar cinc discos més, però el 1988 es van separar i Antonio Vega va començar una carrera en solitari fins a la seva mort, el 2009, als 51 anys.

EL TEST Pol Devesa

Primer instrument que vas tocar? La guitarra. **Primer grup/coral del qual vas formar part.** Feia cant coral a l'Escola de Música de Gurb quan tenia 7 anys. **Primer concert que vas fer en directe.** A la festa major de les Llosses. **Primer disc que et pots comprar.** *Born and Raised*, de John Mayer. **Quants discos tens aproximadament.** 60 o 70. **Salva'n tres.** *Sob Rock*, de John Mayer; *Legend*, de Bob Marley, i *Gettin' Old*, de Luke Combs. **Grups o músics de capçalera.** Luke Combs, John Mayer, Foy Vance, Post Malone, Bob Marley, Zach Seabaugh, Walk off the Earth, Bruce Springsteen, Creedence Clearwater Survival. **Un concert per recordar.** Encara l'espero.

NOTES

Tarta Relena traurà nou disc amb un segell francès

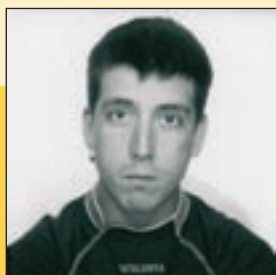
Una de les formacions més singulars i sorprenents del panorama nacional són les barcelonines Tarta Relena. El duet format per Marta Torrella (veu i electrònica) i Helena Ros (veu i electrònica) col·lecciona premis i reconeixements des que es van donar a conèixer el 2016 i el proper 18 d'octubre publicaran el seu segon llarga durada amb el segell francès París Latency, que també ha editat projectes com els de Lafawndah o Lauren Halo, en una aposta clara cap a la internacionalització del grup. Han passat tres anys ja des de l'últim disc del duet, que tornarà amb un treball que es titularà *És pregunta*, que, segons la banda, flirteja amb les nocions del pensament tràgic "amb diversos protagonistes que es troben davant conseqüències imparables, conegudes i desconegudes alhora. Una mescla conceptual del que el destí ens té preparat i la incapacitat per integrar versions futures de nosaltres mateixos". Al disc, com ja és habitual amb Tarta Relena, hi tor-

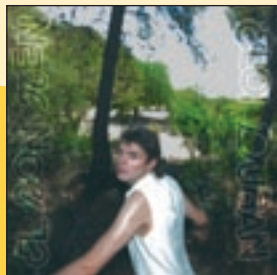
na a haver variat d'idiomes (català, castellà, llatí, judeoespanyol i italià) i tampoc hi manca el so d'avantguarda que creen a partir de la unió de les dues veus amb l'electrònica, sempre partint de la tradició oral. I per anar esmolant les eines, la setmana passada van avançar el *single Si veriash a la rana*, acompanyat d'un videoclip de Marc Cuscó. Tarta Relena va néixer fa vuit anys de la mà de dues cantants que exploren a *cappella* diferents estils de músiques vocals amb el Mediterrani com a context de referència. El repertori que canten va des de músiques tradicionals fins a músiques d'autor. Per cert, que la internacionalització de la banda no acaba els pactes amb un segell francès. El passat abril també van fer la primera actuació d'un grup català a la prestigiosa sèrie de concerts *Tiny Desk* de la cadena pública de ràdio NPR dels Estats Units.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

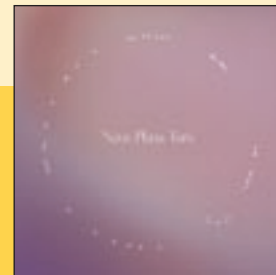
Jordi Sunyer

DAN PERALBO I EL COMBOI
'Dan Peralbo i el Comboi'

ELOI DURAN
'El bon nen'

NEUS PLANA TURU
'12.12'

Després de publicar uns quants EP i d'incendiar escenaris arreu del país finalment arriba el primer LP de Dan Peralbo, guanyador del prestigiós Sona9 el 2021. El disc, que el torellonenc ha gravat acompanyat del Comboi, una banda d'autèntic luxe, és fresc, orgànic i del tot imprescindible. En uns temps en què la majoria d'àlbums van amb bases pregravades i sons enllaunats s'agraeix que arribin propostes que ens reconcilien amb el pop i el rock de sempre. I és que ser jove i tenir The Beatles o Els Pets de referent no hauria de ser pecat. Un dels discos de l'any.

I si Dan Peralbo va guanyar el Sona9 el 2021, el tarragoní Eloi Duran el va guanyar el 2023 amb una proposta del tot diferent centrada en el pop d'autor amb elements d'electrònica i música urbana. I al seu primer disc, Duran fa un recorregut per la seva trajectòria emocional amb 11 cançons que arrenquen amb *Xiuxiueig* i *Mama, no vull anar a dormir* i acaben amb *Ha florit* (amb els *queer* barcelonins Svetlana) i *Tornar a ser*. Com a curiositat, en una de les peces hi col·labora la pianista Laura Andrés, la del *Vosaltres mateixos* de Buenafuente a TV3.

Hi ha molt pocs discos de jazz amb la flauta travessera de protagonista. Ara, però, la flautista Neus Plana hi ha posat remei amb *12.12*, un molt bon treball que supura aires flamencs per tot arreu. Plana va començar a bufar la flauta travessera als 8 anys a l'Escola de Música de Tarragona i més endavant es va graduar a l'ES-MUC. També és percussionista corporal i havia format part de la banda SSM Big Hand de l'osonenc Santi Serratosa. A *12.12*, però, la percussió és a segon pla i el protagonisme és per a una flauta seductora i sorprenent. Interessant.

EL SO DE CAMINAR

Eulàlia Robert

Caminar

A tots ens passa que en diferents moments de la vida caminem de manera diferent segons l'etapa.

Hi ha etapes del camí de la vida en què sembla que un camina sense esforç i que el camí és fàcil. És com deixar-se sorprendre pel que ens ofereix el camí, descobrir amb interès i curiositat, escollir des dels nostres interessos i valors, i acceptar el que ens anem trobant, sense ni tan sols preguntar-nos el perquè d'una o un altra vivència o quin sentit tenen.

Hi ha, però, altres etapes del camí en què no tenim sensació d'avançar. És més, tenim sensació d'estar fent voltes en cercle, o de caminar provant diferents direccions sense trobar, aparentment, la manera de caminar. Podem tenir la sensació d'estar aturats, com perduts, sense saber cap on anar.

Podem ser moments en què estiguem passant per un sotrac, una crisi personal, com ara una pèrdua o estar davant d'una presa de decisió especial que sabem que tindrà conseqüències importants a mitjà o llarg termini.

Potser en aquests moments va bé parar i descansar.

Simplement tornar a prendre contacte amb nosaltres mateixos, ja que de vegades passa que ens perdem i dubtem de qui som, de què volem i no ens podem enfocar en objectius. És com si haguéssim perdut la nostra brúixola interior.

És fàcil dir-ho, però potser aquests moments d'estar perduts són necessaris per tornar a trobar un sentit al camí.

Encara que això passi per la sensació d'estar en un forat, o encadenats a alguna cosa material o simbòlica, o d'estar tan lliures i desaferrats que no sabem quin rumb prendre.

En aquests moments és quan necessitem compassió cap a nosaltres mateixos. Necessitem respirar i notar la nostra respiració, notar que, malgrat tot, seguim vius. Si aquests moments transcorren amb triste-

sa, potser necessitem acostar-nos a éssers estimats i tornar a sentir que continuen sent-hi. Trobar persones amb qui compartir la nostra tristesa, importància, frustració, por o enuig.

Pot ser que durant aquestes aturades també haguem de travessar algun lloc fosc, però si simplement practiquem el descans, la reflexió, la connexió amb éssers estimats, les passejades acompanyades o en solitari per la natura, l'esport, la meditació, el deixar-nos cuidar, nodrir-nos en lloc de menjar, a poc a poc, gairebé sense adonar-nos, tornarem a notar

que la nostra brúixola interior torna a marcar el nord.

I, a mesura que anem estant amb nosaltres mateixos, anirem connectant també amb aquests valors que continuaven sent allà, aquests valors, desitjos, ambicions i projectes que novament comencen a interessar-nos.

A poc a poc, ben a poc a poc, fins que de mica en mica tornem a notar que el camí es torna una mica més fàcil.

I aquí pot ser que comencem a notar, de nou, el so intern del nostre caminar.

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 27-09-2024 al 03-10-2024

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Alguns de vosaltres podríeu ser pares o avis. Temps per ampliar la família. Penses com treballar menys o a preparar-te per una feina que et permeti teletreballar.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Si amb la parella les coses s'havien refredat una mica, es reviva la passió. A la feina podries parlar més del compte i això tornar-se en contra teu. Sigues més discret.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Si estàs enamorat i vols fer un apropament, mesura cada pas, no et precipitis. Mira't bé la nòmina i el contracte laboral, potser pots reclamar alguna cosa que et correspon.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Vols reafirmar-te en les teves idees i pots tenir un pols de poder amb el pare o una persona d'autoritat. Pel que fa a l'amor hi ha l'oportunitat d'un inici de relació.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

El Sol en conjunció a Mercuri i en aspecte tens a Mart inclina a usar el llenguatge com una arma de defensa. Compte amb les paraules, perquè després podries penedir-te.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Alguna persona et pot fer sentir insegur i reaccions posant distància. Si tens algun problema de salut, et preocupes de modificar la dieta perquè sigui més adequada.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Si cerques feina, explica-ho als amics. La xarxa està a favor teu, estigues present a les webs de recerca laboral. La Lluna Nova al teu signe porta esperança i projectes.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Mostres autoconfiança i treus el teu costat més seductor. L'element d'aigua pot resultar gratificant per a tu. Una visita al balneari o passejar al costat del mar et relaxaran.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Bon moment per a la transformació. Les darreres experiències t'ajuden a entendre millor la teva naturalesa. Et conviden a una trobada o a un àpat on fas noves amistats.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

A la feina pots haver de tractar amb persones envejoses o que saps que et critiquen. Enfoca't en els assumptes del teu interès i ignora-les. Una amistat vol passar a ser quelcom més.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Pot ser que els canvis que vols fer a la teva vida no vagin tan de pressa com t'agradaria. Practicar activitats que connectin amb els teus talents t'ajudarà en aquesta espera.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Etapa de canvis. Pot ser que facis una mudança o bé unes obres a casa. Si tens nens en edat escolar, t'organitzes millor per començar la temporada sense tant d'estrès.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

EL MIRALL EUROPEU

L'informe que unes setmanes enrere va presentar Mario Draghi posa Europa davant del mirall. Posar-se davant el mirall té sempre un punt de risc, perquè hi ha opcions que la imatge que projecti no acabi de ser satisfactòria. És el cas de l'informe de qui va ser el president del Banc Central Europeu. La imatge es presenta sense retocs i mostra una Europa que perd pistonada davant l'empenta de competidors com els Estats Units o la Xina.

Europa s'allunya de l'epicentre econòmic, i val a dir que polític, del món. És, en part, resultat d'una històrica autocomplaença que es va concretar fa dècades quan pensar que cedir la força productiva a tercers actors era una bona idea. L'evolució internacional dels fets condueix, inexorablement, a constatar que el camí emprès aleshores no era el més convenient. Europa és un projecte estancat econòmicament i també políticament. Un projecte que afronta alguns dels grans reptes dels temps actuals, canvi tecnològic, canvi climàtic i relleu generacional, amb el peu canviat.

Sense perdre del vista el focus de la productivitat, la preservació del medi ambient i, per damunt de tot, la justícia social, Draghi fa en 400 pàgines d'un informe encarregat per la Comissió Europea, un seguit de reflexions que posen de manifest fins a quin punt Europa ha perdut pistonada en termes de productivitat. Una de les reflexions destacades l'informe té a veure amb les empreses que lideren la inversió en R+D als Estats Units i a Europa. Vint anys enrere, als Estats Units, les empreses que més invertien eren les automobilístiques Ford i General Motors i la farmacèutica Pfizer. Deu anys més tard, encara hi havia una farmacèutica, Merck, però ja apareixien dues tecnològiques, Microsoft i Intel. Actualment, totes són tecnològiques, Alphabet –o sigui, Google–, Meta i Microsoft. La mirada retrospectiva a Europa dona com a resultat que, fa vint anys, les empreses que més invertien en innovació eren les automobilístiques Mercedes Benz i Volkswagen i l'empresa d'electrònica Siemens. Vint anys més tard, el rànquing ha canviat poc: Mercedes Benz, Volkswagen i Bosch. En innovació, Europa és allà

on era fa vint anys, amb una mà lligada a l'esquena en empreses tecnològiques: de les 50 més grans del món en aquest àmbit, només quatre són europees.

Perdre pistonada en un context de canvi ràpid de paradigma econòmic té efectes en tots els àmbits. També en el social. Draghi parla en el seu informe d'una lenta agonia que situa Europa a la cruïlla. S'ha arribat a un punt, alerta, que si no s'actua Europa haurà de comprometre el seu model de benestar, de medi ambient i de llibertat. Deixar d'innovar comporta persistir en la deslocalització productiva que es produeix des de fa dècades amb resultats ja prou visibles, amb una pèrdua de sobirania que es va fer perceptible en la pandèmia, quan faltaven materials bàsics per atendre l'emergència, i en la postpandèmia, amb problemes en les cadenes de subministraments. Efectes d'una dependència gairebé buscada.

La "lenta agonia" que assenyalava l'informe de

Draghi té solucions costoses. Qui va ser president del Banc Central Europeu en moments especialment delicats, ja no només per a l'economia sinó per al projecte europeu en general, arriba a avaluar en 800.000 milions d'euros anuals les necessitats per, progressivament, anar posant el continent al lloc que ha anat perdent per, assenyalant l'informe, un excés de regulació i de fragmentació entre estats.

Les ingents necessitats econòmiques que planteja l'informe també obren un dels grans interrogants. Com, i sobretot qui, paga la festa? Tot i que la recepta de més alineació en les decisions europees sembla clara sobre el paper, l'experiència demostra que traslladar-la a la realitat és un procés molt més complex. Més enllà que comporti cedir sobirania en un moment en el qual estan esclatant propostes que tendeixen a reforçar respostes nacionalistes en el pitjor sentit del terme, en l'horitzó es plantegen els mateixos interrogants que durant la crisi financera. Estan disposats els estats del sud a aplicar la disciplina financera que suposaria participar en aquesta operació concertada? I els estats del nord, estarien disposats a abandonar l'arrogància amb què normalment s'ha comportat quan s'ha demanat el seu concurs per salvar el projecte europeu? La diferència respecte a fa quinze anys és que ara no es tracta de salvar economies de països indisciplinats, sinó de salvar el projecte europeu en general.

L'informe posa, com li havia demanat la Comissió a Draghi, Europa davant el mirall. El problema no és tant que la imatge que reflecteix no sigui la més favorable, sinó que la reacció de qui percep aquesta imatge, els estats membres, no sigui la de girar la mirada. Perquè el moment polític europeu és complicat, sobretot als seus motors, amb Alemanya amb el motor alentit i amb greus preocupacions per l'auge de l'extrema dreta que també és perceptible a França o a Itàlia. Davant d'un informe com el de Draghi que demana més unió, la realitat als països tendeix més cap a la fragmentació. L'advertència és seriosa, i seria pertinent que la mateixa Unió Europea en prengué nota i no caigués en la temptació del joc de miralls.

INDICADORS

Ciment sense remuntada

El consum de ciment a Catalunya va baixar a l'agost el 10,1% respecte al mateix mes de l'any passat, segons informa la patronal Ciment Català. En l'acumulat de 12 mesos, el consum mostra un retrocés del 5,9%. A la reducció del consum a Catalunya s'hi suma la caiguda en les exportacions que, arriba al 38% a l'agost i fa recular la dada interanual fins al 23% de descens.

Creixement exportador

Les exportacions catalanes van augmentar el 9,4% al juliol respecte del mateix període de l'any passat. Els ingressos totals, de 9.246 milions d'euros, suposen un màxim en la sèrie històrica corresponent aquest mes. Després d'un període apàtic, les exportacions recuperen una tendència ascendent que, amb tot, és insuficient per compensar l'acumulat de l'any, que encara queda el 3,3% per sota de 2023.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Sergi Soler Ordeig

'Hebi no michi (Serpent's Path)'

de Kiyoshi Kurosawa

Misteri massa seriós

Kiyoshi Kurosawa, director japonès que compta amb un gran suport de la crítica, però no tant del públic, va estrenar en el passat Festival de Cinema de Sant Sebastià la seva última obra, *Serpent's Path*, que en aquesta ocasió és de producció francesa. Un *remake* de la pel·lícula homònima del 1998, que ell mateix va dirigir.

L'Albert (Damien Bonnard) és un periodista que vol venjar la mort de la seva filla de 8 anys. En aquesta croada l'ajuda la Soyoko, fent una parella molt compenetrada pel seu desequilibri; el primer és fàcilment manipulable, mentre que la segona sempre domina la situació des del darrere. Amb una forma de treballar poc ortodoxa, doncs, faran camí per trobar el responsable de l'assassinat de la filla de l'Albert.

Amb un estil molt concís, amb pocs elements, el diàleg just i un muntatge molt directe –un conjunt que és molt japonès–, la trama de la pel·lícula avança sense donar gaires explicacions, amb una contextualització que arriba a mesura que avança la història, sense parar-se gaire a observar els personatges d'aquesta. El tema entorn el qual

gira la història, d'una gravetat molt important, queda diluït per la forma del *thriller*, que sembla més preocupat a aconseguir un efecte de fluïdesa i bon ritme que no pas aturar-se a reflexionar sobre el que passa. És com si l'espectador es trobés enmig d'una situació de la qual no se sap res i ha d'anar col·locant les peces, però la fredor del conjunt fa que col·locar-les faci una mica de mandra. A més a més, els girs argumentals no són gaire efectius, perquè solen reflectir-se en els mateixos diàlegs i no saps ben bé de qui estan parlant, encara que s'entén el canvi de circumstàncies.

Tot i les situacions humorístiques i iròniques que es deixen veure en el metratge, hi ha una seriositat inherent en tot el film, que ve representada pel personatge de la Soyoko. És aquí on trobo un excés de seriositat: d'una banda, la forma, que sempre és un tema molt seriós, al qual se li dona tota la importància; per l'altra, la matèria, que no té necessitat de ser tan rígida, aquí ho continua sent; la gravetat del misteri intenta donar una transcendència a tot plegat que esgota.

OFERTA CULTURAL

M. Erra / P. Purgimon

Esperit! presenta el seu nou disc, 'Cançons', a Sant Esteve

Esperit! Plaça de la Vila, Sant Esteve de Palautordera. Divendres, dia 27, a les 20.00h.

Esperit!, l'*alter ego* del músic Mau Boada, presentarà a Sant Esteve el seu nou disc, *Cançons* (Bankrobber, 2024). En aquest àlbum, Boada posa èmfasi en el format de cançó, a través de la fórmula clàssica –lletra, melodia i tornada–, però sense deixar de banda les seves atmosferes i jocs musicals. Boada hi tocarà amb la seva banda. Després hi punxarà Diego Armando DJ.

El rock català dels anys 90, a Vic

'Cop de rock'. L'Atlàntida, Vic. Dissabte, dia 28, a les 16.00h i a les 20.00h, i diumenge, dia 29 de setembre, a les 18.00h.

Cop de rock és un musical sobre el rock català dels anys 90 estrenat el 2011 per Dagoll Dagom. Aquest cap de setmana se'n reviurà una versió osonenca a L'Atlàntida, sota direcció de Pere Puig. Hi tornaran a sonar alguns dels temes clàssics de grups com Sau, Els Pets, Sopa de Cabra o Lax'n'Busto.

CINECLUB

'Fallen Leaves'

Finlàndia-Alemanya, 2023. Dir.: Aki Kaurismäki. Dues persones solitàries, Ansa i Holappa, perdudes i aïllades, es coneixen, per casualitat, en una nit a Hèlsinki. Malgrat les seves difícils circumstàncies, intenten trobar una connexió en un món que sembla haver-los oblidat. La seva relació es desenvolupa en un entorn ple de tendresa, però també de dolor i melancolia, en una lluita constant per trobar l'esperança enmig de la foscor.

Aquest homenatge del realitzador finlandès al cinema clàssic intenta captar la quotidianitat i l'essència humana amb un to poètic i minimalista. Amb una història carregada d'humor subtil, esdevé una reflexió sobre la soledat, l'amor i la recerca de la felicitat en un món sovint implacable.

CINECLUB VIC
Dimarts, 1 - 20h
VO amb subtítols
Espai ETC

'Okgràciesiadeu'

Països Baixos, 2023. Dir.: Nicole van Kilsdonk. Comèdia. Jamie és una noia de 12 anys molt tímida que canvia d'escola i es trasllada a viure a un internat per a persones amb sordesa. Al principi li costa fer noves amistats. Quan arriba el cap de setmana, la seva família viatja a París de forma inesperada per visitar l'àvia a l'hospital, on l'acaben d'ingressar. És llavors quan Imane, una companya de classe molt decidida, li proposa escapar juntes i emprendre un viatge en tren cap a la capital francesa. Molt aviat el seu pla es torça i hauran d'improvisar per continuar la seva aventura per carretera. Les dificultats que hauran de vèncer durant el camí faran que Jamie surti de la closca i així coneguin gent molt especial que farà d'aquest viatge una vivència memorable.

AC GRANOLLERS
Diumenge, 29 - 17h
VCAT amb SPS i LSC
Cinema Edison

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS _ Pau Vidal

HORIZONTALS: 1. Integració pel mètode de l'endoll universal. Nucli del bisbat / 2. Orifici estomacal com el d'en Guifré. Abans d'entrar al cinema ja havia viscut una segona vida / 3. Al fons del passadís. Tan burro que encara no sap que la crisi ha estat culpa seva. Sistema de reg en mal estat / 4. Estoig per protegir l'encèfal. Aniré d'una manera que semblarà la mora / 5. Al cor dels pares. Que sigui abundosa no vol dir que als exàmens resulti perillosa / 6. Només té el cap al dissabte i el diumenge. Com que és tan maimó sempre va al ralenti / 7. Com que tiro malament escapço el citró. No coneix la derrota en el món de les motxilles / 8. Entrant en matèria. Batalleta sense necessitat d'armes. A la dreta de déu / 9. Roba de cotó que no acaba de quedar mai com una patena. Programa per compensar que tu no ets cap gran autor / 10. Extrems del Tottenham. Queixalada sense vi per remullar. Cinema per a lectors / 11. Per no haver anat gaire a classe ara ella en forma una. Bestiar sovint en blanc i negre / 12. Canviï sobtadament després de la mudança. La part més bellugadissa de la galàxia / 13. Amics d'Estar per Casa. Que un producte com aquest ara obtingui ressò és molt lògic.

VERTICALS: 1. No és producte de l'apicultura ans de l'agricultura. Recta amb una relació força asimptomàtica amb les corbes / 2. A l'hora de remenar crèdits és caut i no exagera. Quin barem més estrany, el de la resina fòssil... / 3. Per alumini val. Foto que els pintors solen fer en auto. Orígens del racionalisme / 4. El membre més animal de la taula. No sonen tant com els fonemes però fan més goig / 5. Sembla una xavala madrilenya però és un tió. Més que gros, monstruós / 6. A la punta de la

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

lletra. Parlant de tions, aquest en deu ser l'àcid. Arbust a l'hàbitat de Saucinhac / 7. Fuetada contra el sostre. Ossos agrupats en bàrbars colles de pinxos. Parell de dos / 8. El més preciós que té en James el director de cine. Embolics i malentesos entre actors / 9. Fronteres d'Oklahoma. N'era la pedra de l'edat del seu nom. Ho té el mico i la mica no / 10. Dividit per tres. Síntomes manifestos de cagarrines / 11. Cruel com pot arribar a ser el drama de les eines de tall. Envïi un inequívoc missatge de fertilitat / 12. Allà enmig del sobreàtic n'hi trobaràs un pot per calafatar la barca. Sembla un peix de dibuixos animats però és que li agraden els toros.

SUDOKUS

Ompliu la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: difícil

		2						
	7		9	8	6			5
	6							
	8	9		1				4
6			4					8
		1	9	8	6			
5	1	4	3					7
	2	8	1	6	4			
				5	1			

Dificultat: fàcil

			2		9	7		4
		2		4	5	6		
	6		1	3			9	
			7			2		
7	5			8		3		
1		8			6			5
		7	3			1		
6		1	5					4
	3	5		1	9			

QUADRE NUMÈRIC

	+		-		8
+		+		+	
7	+		+		14
-		-		+	
	+	5	-	2	11
2		10		7	

SOPA DE LLETRES

X	T	P	Y	Q	B	O	T	Ó	A
L	R	A	D	N	O	L	B	G	W
E	A	T	P	I	L	N	U	K	U
Q	U	J	A	M	D	L	A	A	G
E	Y	V	B	D	L	A	Y	T	A
S	M	S	Q	A	O	B	L	N	F
C	O	S	T	D	O	R	Y	T	F
E	L	X	L	W	J	Y	B	C	T
H	H	I	W	Q	Y	Y	R	T	B
Z	F	N	H	B	G	P	L	N	G

Trobeu aquestes paraules a la sopa de lletres. Poden anar en qualsevol direcció. Les paraules poden compartir lletres a mesura que es creuen.

- Agulla
- Blonda
- Botó
- Brodat
- Cinta
- Cosidor
- Didal
- Gafet
- Fil
- Trau

SOLUCIONS

	7	10	2	
11	2	-	5	8
	+	-	+	
14	1	+	6	7
	+	+	+	
8	4	-	9	3

Z	H	N	H	B	G	P	L	N	G
H	H	I	W	Q	Y	Y	R	T	B
E	L	X	L	W	J	Y	B	C	T
S	M	S	Q	A	O	B	L	N	F
Q	U	J	A	M	D	L	A	A	G
E	Y	V	B	D	L	A	Y	T	A
E	A	T	P	I	L	N	U	K	U
L	R	A	D	N	O	L	B	G	W
X	T	P	Y	Q	B	O	T	Ó	A

1	9	2	5	3	7	4	6	8
4	7	3	9	8	6	2	1	5
8	6	5	4	1	2	3	9	7
3	8	9	6	5	1	7	2	4
6	5	7	2	4	3	9	8	1
2	4	1	7	9	8	6	5	3
5	1	4	3	2	9	8	7	6
7	2	8	1	6	4	5	3	9
9	3	6	8	7	5	1	4	2

5	1	3	2	6	9	7	8	4
9	7	2	8	4	5	6	3	1
8	6	4	1	7	3	5	9	2
3	4	9	7	5	1	2	6	8
7	5	6	4	8	2	3	1	9
1	2	8	9	3	6	4	7	5
2	8	7	3	9	4	1	5	6
6	9	1	5	2	7	8	4	3
4	3	5	6	1	8	9	2	7

A	D	A	P	T	A	C	I	O												
P	I	L	O	R	A	V	A	T	A	R										
I	S																			
A	R	E																		
C	R	A	N	I																
S	E	T	M	A	N	A														
I	T	R	O																	
M	A	T	E	N	E															
P	A	T	E	N	E															
O	V																			
T	M																			
O	B	R	E	R	A															
O	B	R	E	R	A															
T	R	A	S																	
T	R	A	S																	
A	V	E																		

Dificultat: difícil

Dificultat: fàcil

